

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 4, ročník XXX
Neděle 23. června 2019

Z obsahu čísla

- Oprava starého kostela
- Rozhovor s ředitelem stavební firmy
- Dal vám někdo půl milionu?
- Proč nemohu pracovat
- Slova předků nás zavazují
- Nedělní promluva
- Ministrantem v 57 letech
- Vzpomínky na ministranty
- Pohled staršího ministranta
- Obnova biřmování
- Bilancování po 14 letech
- Z jednání pastorační rady
- Živý časopis, nebo úřední věstník?
- Boží hrob při Noci kostelů
- Přípravy na tábor vrcholí
- Ze života turistických oddílů
- Charita informuje
- Dětská stránka

Modlitba za prázdniny

Školní rok se chýlí ke konci a většina studentů už nedokáže myslet na nic jiného než na blížící se prázdniny. 28. června všichni žáci zajásají a hodí sešity do sběru, protože začínají kýžené dva měsíce volna.

Když se řeknou prázdniny, první věc, co mě napadne, je náš oddílový tábor. Čtrnáct dní v přírodě, navíc se skvělou partou, bez spojení s okolním světem, s nabitým programem a výborným jídlem. Co víc si přát? Nejvíc se vždy těším na večerní táboráky. Objevují se první hvězdy, hoří oheň, hraje kytara, zpívá se, všude kolem dobří lidé... Pak, v noci, se celý svět ztiší. Většina táborníků jde spát, kromě nešťastníků, na které zrovna vyšla hlídka.

Na druhou stranu, i na hlídce se dají najít dobré věci. Když člověk přemůže strach, začne si všimát, jak pozoruhodná noc může být. Z oblohy se stane nejkrásnější umělecké dílo a všechno je umocněno tajuplným tichem. Takovým tichem, jaké ve městě nikdy nebude. Takové ticho, kdy člověk slyší jen listí na stromech. A právě v takových chvílích člověk nemůže jinak, než chválit Toho, který to všechno kolem stvořil.

Kromě tábora se prázdniny sestávají i z rodinných dovolených a také ze dní, které člověk tráví doma, které člověka svádí k lenosti a zahálce. A nejhorší, co se může stát, je to, že se člověk za celý den z gauče zvedne jenom proto, aby si došel pro něco k jídlu. Přitom to jsou právě ty příležitosti, kdy můžeme uskutečnit všechny ty plány, které přes školní rok odkládáme. Přečíst tu hromadu knih, co se na poličce nakupila, naučit se šít, jít běhat, sejít se s lidmi, se kterými jsme se už dlouho neviděli. Dát víc prostoru vztahu s naším nebeským Otcem. Vždyť je to většinou On, koho zanedbáváme, když zrovna nestiháme.

Tak Tě, Pane, prosím za celé nadcházející léto. Za chvíle odpočinku, ale i za to, abychom tento čas dokázali využít smysluplně. Dej nám zažít krásné chvíle, na které budeme moci vzpomínat, až budeme v září zase v lavičkách... ■

Anička Lörinczová

Práce na střeše kostela začaly

Po průzkumech střechy kostela a právě projektu byla vybrána z pěti nabídek firma Stak-D z Domanína. Rekonstrukce začala nejdříve stavbou lešení kolem věže v úterý 21. května. I přes dosti deštivé počasí byla stavba lešení v pátek dokončena a započalo se s demontáží částí věže, odkrývání původní krytiny a zabezpečení částí střechy, aby déšť nepoškodil zdivo. Od pondělí 27. května začaly hlavní práce na sundávání staré krytiny a proběhl první kontrolní den za účasti ve-

doucího stavby pana Josefa Šlahůnka a ostatních zainteresovaných osob. Během týdne pak bylo dokončeno sundávání staré krytiny a celá střecha byla zabezpečena plachtami proti zatékání dešťové vody. V dalších týdnech se pokračovalo v rozebírání původní trámové vazby. Celá rekonstrukce je plánována na dobu asi tři měsíců. Provázejme tedy zdar tohoto díla svými modlitbami! ■

Ladislav Matějček

Rozhovor s ředitelem stavební firmy

Na otázky Farního občasníku odpovídá Josef Šlahůnek, ředitel firmy STAK-D, spol. s r.o. Domanín, která vyměňuje střechu kostela sv. Michaela.

v žádných knihách, ani v příručkách. Nás to následně inspiruje při dalších rekonstrukcích a opravách.

Výměna střechy na kostele – to není jen tak. Kde jste získali zkušenosti?

Jsme stavební firma, která se zaměřuje na střešní konstrukce. Děláme rodinné a bytové domy nebo školy, historické budovy i církevní stavby. Na trhu působíme od roku 1993 a máme za sebou několik desítek církevních staveb - kostelů, far, kapliček, takže zkušenosti určitě máme. V roce 2018 jsme například rekonstruovali střechu kostela Všech svatých v Miloticích, v roce 2017 kostel sv. Vendelína v Čejči, v roce 2016 kostel sv. Gotharda v Modřicích. Za nejvýznamnější pro nás považuji opravu kostela Panny Marie Bolestné ve Sloupu u Blanska v roce 2015, který byl vyhodnocen jako nejlépe opravená památka Jihomoravského kraje.

V čem jsou zvláštnosti oprav historických budov?

Historické stavby jsou z různých období a téměř vždy se setkáváme s prací jednotlivých řemeslníků, kteří dávali svůj um a nadání do prováděného díla. S úžasem vidíme, jak přemýšleli a jak si uměli poradit například s dřevěným krovem nebo zednickými pracemi. Ty jejich postupy nejsou

Jaká jsou rizika spojená s opravami těchto staveb?

Tak u vás byla připravena velmi dobrá a podrobná projektová dokumentace, to se nám často nestává. Hned po zahájení prací jsme zjistili, že stavební průzkum odpovídá skutečnému stavu. Jediné, co jsme předem neznali, byl stav věže, protože tam se odnikud nedalo vlézt. Její stav jsme vyhodnotili, až když jsme sundali plech a krytinu. Bylo zde vidět, že horní část věže je z celkem nového dřeva, tak asi 50 let stará. Rizika jsou všude, neboť u starých staveb může dojít časem k destrukci konstrukcí a ty nemusí být vidět. Pak hrozí při práci nebezpečí úrazu pracovníků nebo zřícení částí stavby.

Ve věži byl nalezen vzkaz z doby posledních oprav věže. Je běžné, že stavitelé nechávají podobné vzkazy?

Není to běžné, někde nenajdeme vůbec nic, nebo najdeme, ale úplně zničené, takže se dokument nedá přečíst, a nebo za latou objevíme jen prostý vzkaz řemeslníka, který na střeše pracoval, psaný na kusu papíru. Zde jsme při sundání báně již ani nedoufali, že v ní něco bude, neboť byla lehká a nic v ní nešramotilo. Díky peč-

livosti stavebního dozoru a podrobnému prozkoumání vnitřku báně se nakonec objevila přilepená rulička papíru v obalu, kterou si převzal pan farář.

Berete opravu kostela jako každou jinou práci nebo při ní cítíte určitou posvátnost kostelního prostoru?

Už vám někdo někdy dal půl milionu?

V záplavě informací o přípravě na přijetí různých svátostí, o chystané obnově biřmování, Noci kostelů, Božím Těle apod. by neměla zaniknout zpráva, že Město Otrokovice nám přispělo půl milionem korun na opravu střechy starého kostela. Tato informace před časem jen prolétla ohláškami, hned zase zmizela a nevím, jestli jsme si význam daru dostatečně uvědomili.

Celá záležitost proběhla tak, že farní žádost schválila nejprve Rada města a zastupitelstvo pak její rozhodnutí potvrdilo. Na hladké schválení žádosti mělo vliv i to, že křesťansko-demokratičtí zastupitelé byli přizváni do vládnoucí koalice a že mají výborné vztahy s představiteli našeho města. Poděkování proto patří jim, ale také všem jejich předchůdcům, kteří se o dobré jméno přičinili, a rovněž zastupitelům, kteří sice nechodí do kostela, ale jejich pohled na svět se blíží tomu našemu.

Při schvalování příspěvku se projevilo, že naše farní společenství má dlouhodobě výbornou spolupráci s městským úřadem a organizacemi, které město zřizuje. Vyjádřit své díky bychom proto měli i vedení farnosti a oddílům TOM, které mezi mládežnickými organizacemi ve městě zanechávají nesmazatelnou stopu. Poděkování patří rovněž lidem, kteří informace o dění ve farnosti neúnavně šíří po městě, a organizátorům farních akcí, kteří odvážně vstupují do kontaktu s veřejností a přesvědčují ji, že s farností se vyplatí spolupracovat.

Členy městského zastupitelstva je řada lidí, kteří jsou ochotni podpořit uplatňování křesťanských hodnot v životě města. Jejich

To asi záleží na každém jednotlivém pracovníkovi a jeho víře. Pro firmu to bereme jako každou jinou práci a klademe tomu patřičnou důležitost. Samozřejmě máme vždy radost, když se nám podaří takovou zakázku získat, a vážíme si toho, že se na nás církev s důvěrou obrací. ■

Ptal se Pavel Ludvík

dar ukázal, jak potřebné je mít nejen v neděli plný kostel, ale i dostatek těch, kteří budou s farností sympatizovat a budou jí příznivě nakloněni. Proto bychom si měli vážit všech, kteří se na tomto stavu podílejí.

Vděčnost však musíme vyjádřit i farníkům, kteří usilují o to, aby křesťané nebyli chápáni jen jako stádo oveček bez názoru, bezduše odříkávajících modlitby. Mnoho z vás příkladně vychovává děti, aktivně působí ve svých bydlištích, zastává zodpovědné pozice v zaměstnání s velkou zodpovědností, nebo se vzorně studiem připravuje na své profesní působení, obětavě pracuje pro druhé a celým svým životem tak hlásá principy křesťanství. To není málo, i vy máte na tom půlmilionu svůj podíl.

Na konci května proběhly volby do Evropského parlamentu. Velké množství lidí (i z řad farnosti) se jich nezúčastnilo, účast v našem městě byla kolem 25 %. Volit však chodíme mimo jiné i proto, abychom se v budoucnu neměli hůř, abychom například měli takové zastupitele, kteří budou pozitivně reagovat na další podobné prosby farnosti, kteří budou mít při svém rozhodování na mysli trvalejší hodnoty a nebudou místo toho bezduše plnit korýtka jiných. Není to důvod využít příště svého hlasovací práva?

Z tohoto pohledu jste se o půlmilionový dar na výměnu střechy starého kostela zasloužili všichni, kdo chodíte k volbám. Díky vám. ■

Pavel Ludvík

Slova našich předků nás zavazují

Při zahájení oprav střechy kostela sv. Michaela byl v jeho báni nalezen tento vzkaz od stavitelů, kteří věž naposledy opravovali.

30. května, Léta Páně 1967

Pozdravení, Pokoj a požehnání od našeho Pravěčného Pána Vám všem kdož toto psaní po čase naleznou a čistí jej budou.

Na jaře r. 1967 přikročili jsme my, katoličtí občané Otrokovští, k opravě střechy na farním chrámu sv. Michala Archanděla v Otrokovicích. Přes sto let stará stavba, včetně střechy, byla naposled opravena jen částečně v r. 1936. Časem zchátrala tak že bylo už nebezpečí částečného rozpadu dřeva, hlavně na věži kostela. Tu také jsme napřed opravili tím způsobem, že farníci dobrovolnou pomocí rozebrali staré trámoví. Řemeslníci vyspravili co se dalo a co bylo velmi špatné nahradili novým dřevem. Použili jsme ze starého dřeva vše, co se použít dalo, protože v naší době jsou všechny věci, potřebné ku stavbě, velmi drahé a není jich dostatek, všeho i dřeva. Takovým způsobem opravíme i střechu na lodi kostela. Po druhé světové válce, asi r. 1953 ztratili jsme všechn těžce nastřádaný kapitál, který jsme měli uložený v hotovosti na stavbu nového kostela. Bylo to 1 000 000 Kč. Mimo tyto peníze přišli jsme i o přichystaných 600 q váp-

na a přes 200 m³ šterkopísku, několik tisíc cihel a dřeva. V této době, co píší tyto řádky, nemáme ani svého duchovního správce, dojíždí k nám duchovní správce z obce Pohofelic. O všechno jsme přišli, vše jsme ztratili. V takových nepříjemných časech opravujeme tedy náš farní kostel. Úhradu nákladu na opravu provádíme z dobrovolných sbírek, jenž konáme v kostele. Máme též v úmyslu odvodnění z vlhkých zdí a úpravu zdí z venkovní části. V naší době není v naší obci, ani v okolí, žádný samostatně pracující řemeslník, rolník nebo jiný samostatný podnikatel. Všechnu půdu rolníkům a živnosti řemeslníků i obchodníků vzal stát tj. rep. československá do své pravomoci. Poměry mravní i společného soužití velmi utrpěly a zvolněly. A přece opravujeme chrám Boží.

Až Vy se jednou budete rozhodovat o stavbě nového kostela, postavte jej krásný, aby odpovídal plně svému poslání a účelu, jako chrám Boží. Nám se to nepodařilo. Vzpomeňte si na nás a pomodlete se za nás.

Přejeme Vám od Všemohoucího všechno dobré a lepší časy. ■

Dívám se z okna a nemohu pracovat

Musím se vám na začátku k něčemu přiznat. Nesnáším výšky. Proto byla pro mne velká úleva, když jsme se ze třetího patra přestěhovali do bytu v patře prvním. Moje pracoviště se nachází také v prvním patře, ale v posledních dnech prostě kvůli pohledu z okna nemůžu pracovat...

Začala totiž oprava střechy na kostele sv. Michaela, na který mám přímý výhled, a tím veškerá má koncentrace na úřední lejštra vzala za své. Hlavu stále otáčím doleva a sleduji dělníky, jak staví lešení až na špičku věže nebo šplhají po žebřících a sundávají starou krytinu z lodě kostela. Pohybují se jistě, jsou to profíci, ale jsou bez jakéhokoliv jištění, když balancují na

vrcholu střechy a třeba zakrývají plachtami odkryté krovy. Hrůza, svírá se mi žaludek a raději stáhnou žaluzie.

Možná si pomyslíte, vždyť ten Michael je malý kostelík, žádná extra výška to není. Ale to se nezdá, všimněte si, jak tam je teď to lešení, střecha věže kostela je v úrovni šestého patra! No každopádně – ne, raději napíšu v každém případě, abych ty pády nepřivolala – při pohledu na ně se modlím, aby Pán nad nimi držel ochrannou ruku a jejich dílo požehnal.

A mně nezbyvá, než si vzít práci domů, abych stihla všechny ty termíny, co nepočkají. ■

Hana Lörinczová

Promluva z 5. neděle velikonoční

V evangeliu (Jan 13, 31 – 35) dnes slyšíme Ježíšův odkaz, který dává svým učedníkům při poslední večeři: „Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.“ Pochopitelně to neříká jen apoštolům, ale nám všem. Copak je ale něco takového splnitelné? Kdo z nás se dokáže zřít se úplně všeho a prolít svoji krev za druhé lidi, tak jak to dokázal Ježíš?

Mít lásku jako Ježíš našťestí nemusí nutně obnášet fyzicky se zřít všeho včetně života. Důležitější je ale to, co Ježíš říká v následující větě: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“ Jak si ale po této stránce stojíme? Když například lidé mimo církev přijdou do kostela mezi nás věřící, mají šanci poznat, že naším učitelem a mistrem je Pán Ježíš? Mají možnost pocítit nějakou zkušenost s tím, že mezi věřícími proudí Boží láska?

Musíme si poctivě přiznat, že často to tak v církvi nefunguje. Jestli se s tím ale nechceme spokojit, bude dobré hledat cestu, co se s tím dá dělat. Aby v našem životě mohla růst moc Boží lásky, k tomu potřebujeme nejdřív v plné míře objevit, kým chce sám Bůh být pro nás. A On chce být pro nás tím, kým je milující otec pro své děti. To je první důležitá věc, abychom tomu nejen věřili, ale také to ve svém životě objevovali a vnímali. Dokud nevím, jak se Otcova láska v mém životě projevuje, nemohu z ní ani čerpat.

Druhým předpokladem k tomu, aby mohla láska mezi námi růst, je, abychom nebyli ovládáni a omezováni žádným zlem a hříchem. Potřebujeme být vnitřně svobodní od čehokoliv, co by nás mohlo ovládat a spoutávat. A když je něco v našem životě poraněné hříchem, vyžaduje to vnitřní uzdravení. Když nás něco ovládá a spoutává, ať zevnitř nebo nějaká forma zla zvenčí, potřebujeme být duchovně osvobozeni, abychom ničemu takovému nepodléhali. To všechno může učinit v našem životě Pán Ježíš, když využijeme

správné předpoklady, jak ho k tomu všemu pustit a světit mu to.

No a třetí důležitá podmínka pro usku-tečňování slov: „Milujte se navzájem,“ je být naplnění a proměnění mocí Boží lásky. To je to, co dokázal Duch svatý, když byl seslán na apoštoly. Rozhořel se v nich oheň Boží lásky a oni byli najednou schopni překonat jakékoliv překážky.

Pak už zbývá poslední věc, že člověk je schopen poznat a uvidět, co od něj Bůh v životě očekává a začne to také dělat. Ujme se toho poslání, které má pro něj Bůh připraveno. Bude schopen prokazovat lásku právě tím jedinečným způsobem, pro který byl stvořen.

Takže když to shrneme, abychom mohli milovat druhé jako Ježíš, potřebujeme ve svém životě zkoušet vztah lásky nebeského Otce, být vnitřně svobodní a uzdravení od každého zranění, musíme být naplnění Duchem svatým a rozlišit, jakým konkrétním způsobem máme lásku podle Ježíšova vzoru uskutečňovat.

Právě na tyto čtyři oblasti bude zaměřený závěr přípravy na biřmování. Současně to bude ale příležitost i pro další zájemce, aby se připojili a prožili obnovu svého biřmování. Článek k tomu vyšel také v novém čísle občasníku. Kdo pociťuje, že v jeho vztahu k Bohu jako našemu Otci jsou nějaké rezervy, že zatím postrádá toto vědomí otcovské Boží lásky, právě v tom bude snaha mu pomoci.

Jestli někoho ovládá nějaká vlastní slabost nebo si nese nějakou bolest, kterou mu způsobili jiní, pak mu chce tato obnova nabídnout vnitřní uzdravení a osvobození. Jestli se někdo cítí pořád neschopný a slabý na to právě naplnění svého života, bude to příležitost nově se otevřít pro sílu a moc Ducha svatého. A kdo tápe v tom, co od něj Bůh v životě očekává, pro něj tu půjde o přinesení potřebného světla Božího do jeho života, aby on sám ukázal tu jedinečnou cestu, kterou má pro každého připravenou. ■

O. Josef Zelinka

Ministrantem v padesáti sedmi letech

Chci vám napsat o své nové velké zkušenosti. Mám padesát sedm let, s manželkou máme pět dětí, většinou už dospělých, a osm vnoučat.

Jsem konvertita. Od malička jsem s rodiči a bratrem bydlel v Otrokovicích, ale víru v Boha jsem nepoznal. Tento dar jsem začal poznávat až prostřednictvím dívky Radky ze Zlína, když jsme spolu začínali chodit.

Pokřtěn a biřmován jsem byl až v roce 1988, po pěti letech našeho manželství. Máme čtyři syny, kteří všichni postupně přisluhovali u oltáře jako ministranti. Vždycky jsem po nich tak trochu závistivě pokukoval, když v bílém ministrantském oblečení mohli být blízko zázraku eucharistie.

V posledních deseti letech tak přirozeně pozoruji nejmladšího syna Honzu. Z malého ministrantika, který důležitě podává knězi ručníček, se postupně stal pan ministrant. Zvládne misál, připravit kalich, zvonit při proměňování, s patenou pomáhá při svatém přijímání. O letošních Velikonocích už měl na starosti kadidlo.

Honza již několik let chodí ministrovat při středeční mši svaté. Já jsem naopak v posledních letech býval ve středu mimo domov. Až letos konečně bývám ve středu doma.

Rozhodl jsem se chodit ve středu na večerní mši. Když jsme spolu poprvé šli, napadlo mne: Co kdybych zkusil ministrovat? Honza byl pro. Kostelník pan Janeček ani otec Josef nic nenamítali. Tak jsem se poprvé oblékal do ministrantského oblečení. Kdo to nikdy nedělal, netuší, že to není tak jednoduché. Vybrat správnou velikost a rychle se do toho obléct. Vše pořádně zapnout a před zrcadlem urovnat.

A pak už čekáme na odbíjení vězňích hodin a modlíme se modlitbu přede mší.

Jsem docela nervózní, abych něco nepoleptl. Mára otevírá dveře, zvoní a varhany začínají hrát.

Je to hodně silný a zvláštní pocit jít průvodem k oltáři, společně s knězem pokleknout a být blízko obětnímu stolu. Napoprvé nejdu nahoru, jen z místa pod schody vše sleduji a dávám dobrý pozor.

Příznám se, moc se mi to líbilo. Umínil jsem si, že budu chodit ministrovat ve středu pravidelně. Postupně jsem si zkusil přebírat dary, podávat knězi víno a vodu, umývat mu ruce.

Četl jsem přímluvy a vše bedlivě pozoroval. A hlavně: jednou při proměňování mi Honza podal zvonek a já jsem byl tím, kdo celému kostelu oznamoval: Pán je tu s námi, v podobě chleba, v podobě vína.

Před Velikonocemi jsem už zvládl nachystat korporál. Jen jsem ho na poprvé položil obráceně. Snad si toho nikdo nevšiml. Těším se, že mne Honza zasvětil do tajů misálu. Doufám, že to zvládnou. Naplňuje mne to radostí. Moci být tak blízko.

V posledních dnech se mi to vše spojuje se záměrem otce Josefa – být radostní, srozumitelní a otevření směrem k většinové nevěřící společnosti. Vrací se mi otázka: Je naše prožívání mše svaté, liturgie, textů písmo oslovující a čitelné pro lidi mimo církve?

Moc bych chtěl, aby moje ministrování nebylo jen prázdnými úkony a gesty bez hlubšího smyslu. Aby to nebylo jen slavnostní, důstojné, ale aby má služba odrážela můj vztah k tomu, který je Láska. Aby na mně byla vidět radost ze setkání s živým Bohem.

A kdybych si pokaždé kousek této radosti donesl domů a dokázal z ní rozdávat, bude na světě hezky. ■

Petr Staněk

Několik vzpomínek na ministranty

Velmi si cením všech ministrantů, kteří obětují službě u oltáře svůj čas i zájmy a kteří si možná zatím neuvědomují, jak záslužnou činnost konají. Vždyť tato služba souvisí s odkazem samotného Ježíše Krista (Jan 13,1-28). Je radostné vidět zvláště malé roztomilé klučíky v sněhobílém ministrantském rouchu, jak cupitají průvodem k oltáři, a naopak je smutné, když tam pobývá jen jeden osamělý ministrant či dokonce žádný. Kdysi, to už je hodně dávno, ministrování byla výsada jen pro některé, neboť zájemců bylo tolik, že se k oltáři ani všichni nevešli a na všechny nezbylo oblečení.

Úkoly při mši svaté dostalo za odměnu pár hochů, což si museli zasloužit, a ostatní ministranti celou mši klečeli a modlili se v latině. Někdy za pozdůchování a nepatřičný smích byli trestáni tak, že nesměli dvakrát sloužit u oltáře, někdy dostali dokonce i rákoskou, to už si člověk v dnešní době těžko dovede představit.

Znám to z vyprávění mého bratrance, který začínal sloužit u oltáře v Praze na Hradčanech ve svých třech letech, a když byl o něco starší, kamarádil hodně s ministrantem Vaškem, který se v dospělosti stal knězem a později biskupem. Tak vidíte,

milí naši ministrantíci, ani zatím nevíte, s kým dnes sloužíte u jednoho oltáře. A jste moc šikovní a odpovědní, když něco spletete, tak my v lavicích to ani nepoznáme. Dnes už nehrozí ani žádné tresty, ba naopak, během roku jsou pořádně různé ministrantské akce, hry a soutěže a je tam možnost poznat partu skvělých kamarádů. V minulosti měli ministranti jen každou sobotu školení.

Před mnoha lety jistě nejen mně neunikl v našem kostele pozornosti jistý ministrant, který hodně vynikal vážnou a soustředěnou tváří a rukama sepjatýma k vroucí modlitbě. Nedalo si ho nevyšimnout, pomyslela jsem si, z něho bude jednou jistě kněz, a taky že se knězem stal. Velkou radostí je, že jsme se dočkali i druhého kněze, který vyšel z naší farnosti. Po čase upoutal svou zbožností další ministrant, ale tentokrát mně moje domněnka nevyšla, nyní je z něho skvělý tatínek. Záleželo i na rodičích, jak podporují a jak povzbuzují své syny k ministrantské službě, neboť jsou i takoví, kteří je trestají zákazem chodit do kostela a ministrovat. Snad jsou to jen vzácné výjimky. ■

Miloslava Zlatušková

Služba u oltáře pohledem staršího ministranta

Když přijdu do kostela, zvláště do sakristie, vidím nadšené úsměvy menších kluků, kteří se těší na to, co bude. Obléknu se do ministrantského a jdu rozdělovat služby. Zápal, kterým kluci přistupují k ministrování, mě vždy povzbudí. Pak jsou tady zklamané pohledy kluků, kteří žádnou službu nedostali, tak se je snažím rozveselit nějakým vtípem. Pak už přichází pan farář a to je pro nás znamení klidu, i když někdy se to nepovede.

Snažím se při všech ministrantských úkonech nesmát, chovat se důstojně, vnímat mši. Každá mše probíhá jinak, něco se povede, něco ne, ale jsem rád, že se

s tím nějak poperu, i když mě některé chyby mrzí, vzpomínám si třeba na kadidlo. Vždy se najdou kuriozity, které jsou z pohledu lidí nepostřehnutelné, třeba že při jedné mši spadl do kalichu s vínem brouk...

Na konci mše si rozdáváme body a každý čeká, jestli mu oznáme službu, kterou ten den měl. Myslím si, že když jim body neudělíme, kluci by měli odejít se vztyčenou hlavou, protože se snaží odvést dobrou práci. Vždy mě potěší pochvala, kterou někdy dostanu od farníků. Jsem rád, že můžu sloužit u oltáře. ■

Patrik Matula

Přehled aktuálních farních zpráv

Pro zájemce o obnovu biřmování

Již v minulém čísle jste se mohli seznámit s plánem uspořádat v rámci letošního misijního roku obnovu biřmování. Smyslem této obnovy je především nechat vyrůst či prohloubit touhu věřících dělit se o svoji víru.

Předběžný program

■ Pátek 13. září 2019: Identita křesťana je založena na osobním vztahu k Bohu Otci. Celý program vede tým z Valašských Klobouk.

19:00 Modlitba chvály zaměřená na Boha Otce a život s ním.

19:20 Obsah tématu: Poznání Boha jako milujícího Otce. Co obnáší podílet život Bohu a následovat Ježíše.

20:30 Modlitba společně v kostele s osobní přímluvou za každého účastníka.

■ Pátek 20. září 2019: Ježíš nás uzdravuje a osvobozuje

Přednášejícím je P. Radek Sedlák.

19:00 Modlitba chvály zaměřená na vysvobození z pout zla a hříchu.

19:20 Obsah tématu: Zkušenosti, svědectví, jak Ježíš uzdravuje zranění hříchem, jak uzdravuje naše vnitřní zranění způsobené z vnějšku, jak Ježíš uzdravuje náš strach, obavy.

20:30 Adorace, příležitost ke svátosti smíření, modlitby ve skupinkách za vnitřní uzdravení.

■ Pátek 27. září 2019: Ježíš nás naplňuje svým Svatým duchem

Program vede tým z Valašských Klobouk.

19:00 Modlitba chvály zaměřená na působení Ducha svatého.

19:20 Obsah tématu: Zkušenosti, svě-

dectví, jak můžeme být naplněni Duchem svatým, jak se projeví naplnění Duchem svatým, ve vztahu k Bohu, v modlitbě, v touze Boha chválit, modlitbou v jazycích, v četbě Písma svatého, ve vztahu k bližním, v zapojení do služby v církvi, v užívání charizmat.

20:30 Modlitby ve skupinkách za nové naplnění Duchem svatým.

■ Pátek 4. října 2019: Podílíme se na poslání církve

Přednášejícím je P. Kamil Obr.

19:00 Modlitba chvály zaměřená na život ve společenství církve.

19:20 Obsah tématu: Zapojení se do společenství církve, rozlišení a přijetí služby v církvi, význam menších společenství.

20:30 Modlitby ve skupinkách za přijetí osobního povolání. Další možnosti setkávání.

Důležitou součástí obnovy je denní tichá chvíle. To znamená, že účastník by si měl každý den vyhradit 20 – 30 minut na osobní modlitbu podle předem připravených podkladů. Těm je třeba se věnovat vždy v týdnu před každým tématem obnovy.

Závazné přihlášky se týkají všech, kdo chtějí během obnovy pracovat ve skupinkách a mít k dispozici potřebné materiály. Přihlášky budou obsahovat jméno a příjmení účastníka, telefon, e-mail a informaci, zda chcete mít podklady v tištěné nebo elektronické podobě. Přihlašování bude probíhat do 4. září 2019 buď e-mailem: faotrokovice@ado.cz, nebo papírovou přihláškou, která bude v kostele. ■

Finance na střechu kostela sv. Michaela

Na opravu se ve sbírkách dosud vybralo 380 060 Kč a individuální dary činily 269 515 Kč. Srdečné díky všem dárčům. ■

Sňatky a pohřby za poslední období

Církevní sňatky: Stanislav Vrzala a Lucie Budínová.

Pohřby: Jiří Uhlár, Anděla Bařková, Bohumila Křištofová ■

Rozhovor – bilancování po 14 letech

Náš současný farář O. Josef Zelinka odchází v druhé polovině července 2019 do Vracova. V následujícím rozhovoru se ohlíží za svým působením v naší farnosti. Novým farářem bude O. Pavel Šupol, který dosud působil jako vicerektor Arcibiskupského kněžského semináře.

V roce 2005 jsi sem nastoupil jako farář a nyní po 14 letech odcházíš. Co sis pomyslel, když ses tehdy dozvěděl, že máš přejít z Hulína do Otrokovic? Co jsi o naší farnosti tehdy věděl?

Otrokovice byly tehdy známé tím, že tady byl farářem O. Vojtěch Šíma, a že se tady postavil nový kostel. To bylo asi vše, co jsem věděl. Jinak jsem tady po povodních byl na bohoslovecké praxi, která se točila kolem likvidace následků povodní. Takže si vybavuji, jak jsem se tehdy zapojoval s otcem Hráčkem do pomoci v jednom zatopeném domě nebo v humanitárním skladu.

Jaké jsi měl první dojmy, když ses s naší farností seznamoval?

Když jsem tady začal působit, tak už jsem byl trochu v obraze, mnohé mi řekl generální vikář a také můj předchůdce otec Jašek. Novou zkušeností pro mě bylo, že mnohé věci tady byly tak zažitě, že fungovaly nezávisle na faráři, hlavně aktivity spojené s oddíly. To byl hlavný rozdíl oproti Hulínu.

Jak se naše farnost změnila za dobu tvého působení?

Pro mě nejcitelnější je snižující se počet lidí v kostele. Když ta čísla člověk nemá podchycené, tak úbytek nemusí pozorovat. Ale když čísla má, vidí vše zřetelněji. Starší generace bohužel odchází a na počtu návštěvníků kostela se to projevuje. Na druhou stranu vznikly v životě farnosti nové věci a aktivity, přitom většina starých se drží dál a to je naděje do budoucna. Menší počet lidí v kostele nemusí být rozhodující.

Je něco, čím jsme tě zarmoutili?

Že by mě zarmoutila farnost jako celek, to

nemohu říct. Pochopitelně mě zamrzelo, když má člověk dobrou vůli v tom, co chce farnosti nabídnout a setká se s nezájmem nebo nepochopením.

Čeho si na naší farnosti ceníš?

Je tady hodně početné jádro farnosti, které je nějak zapojeno do života farnosti. Vzhledem k počtu lidí, co chodí do kostela, je jich opravdu dost. Bylo krásné setkávat se s lidmi, kterým jde o Boží věci a jsou pro ně zapálení, kteří dokážou nabídnou své síly a čas. Byla pro mě radost se s nimi setkávat. Ale utvořit si o všech lidech přehled a udržet si ho, to bylo pro mě těžké. Takových lidí je zde kolem 200, přitom jich průměrně přijde v neděli na mši 600.

Co ses tady naučil?

Byla to škola, jak je nutné naslouchat různým názorům, vidět různé přístupy a mezi tím hledat něco, co všechny spojuje. Například jsem viděl rozdíl v přístupu nejmladší a nejstarší generace. V turistickém oddílu lidí nese ta parta, zapojují se proto, že je jim v ní dobře. U starších lidí je motiv jiný, jsou víc zaměřeni na to, co sami mohou udělat pro Boží království.

Co by sis přál, abychom u nás do budoucna změnili?

Vidím tady řadu lidí, kteří s farností žijí, protože je upoutá nějaké společenství, nějaká činnost a to je drží víc než propojení s Bohem. Přál bych si, aby k propojení s Bohem dorůstali. V tom vidím velkou výzvu, abyste objevovali podstatu, která v životě s Bohem je.

Za tvého vedení tady vznikla spousta věcí, aktivit, nová společenství, proběhly i velké stavební akce. Co jsi nedokončil, co předáváš svému nástupci?

Tak jasně je to střecha u sv. Michala, také nějaké snahy v rámci Misijního roku a příprava obnovy biřmování. Obnova je ale domluvená, určitě proběhne, bude jen potřeba její přípravu dotáhnout nezávisle na mě. Další věc je biřmování, ale příprava na ně v podstatě skončila nyní v červnu, biř-

movanci se už jen v září zúčastní obnovy, o které jsem už mluvil.

Co bys svému nástupci vzkázal?

Pokud se obrní trpělivostí, tak to tady může být krásné.

A tvůj vzkaz farnímu společenství?

Byl jsem mezi vámi rád, i když to nebylo vždy jednoduché. Když bude příležitost, rád se za vámi přijedu podívat. Děkuji všem, kdo mi pomáhali vytvářet zázemí, kdo byli ochotni spolupracovat na různých věcech a za každé přátelské přijetí. Velké díky patří těm, kdo se za mne modlili. Všem ze srdce přeji, aby se váš život stále více rozvíjel ke slávě Boží. ■

Ptal se Pavel Ludvík

Otče Josefe, děkujeme vám za vše!

Váš čas u nás se nachýlil, po 14 letech vás Pán posílá na nové působiště. Chtěli bychom vám ze srdce poděkovat, za všechno, co jste pro naši farnost vykonal.

Za tu dobu, co jste byl s námi, se událo mnohé. Byl jste u toho, když se vybíraly nové sochy do kostela sv. Vojtěcha, když se před kostelem prováděla výměna dlažby nebo když se podařilo vybudovat hříště za kostelem. U kostela sv. Michaela jste se zasloužil o realizaci kompletní výměny střechy. Za vašeho působení prošla opravou i kaple sv. Anny.

Kromě těchto hmotných staveb jste byl u mnoha „staveb duchovních“. Připravil jste mnohé děti i dospělé ke svátostem křtu, přijímání i biřmování, podporoval jste naše tu-

ristické oddíly v jejich činnosti kolem dětí a mládeže. Podporoval jste různá naše modlitební společenství, pod vaším vedením se rozeběhly kurzy Alfa i seminář obnovy v Duchu svatém. Díky patří za vaše pravidelné návštěvy nemocných i za vaši službu na Charitním domově, v Naději a jinde.

Nyní vaše kroky směřují dál. Přejeme vám, ať vás ve vašem novém působišti provází Boží požehnání a Duch svatý ať vás naplňuje potřebnými milostmi. Ať vám Pán dá dostatek sil a energie do všeho, co vás v nové farnosti čeká a ať máte kolem sebe vždy dostatek lidí ochotných ke službě Bohu.

To vám za všechny farníky přeje

Pastorační a ekonomická rada farnosti

Z jednání pastorační rady farnosti ze dne 13. 5. 2019

■ Byly zhodnoceny události, které proběhly od posledního jednání farní rady. Pozitivní ohlasy byly zaznamenány ke koncertu chrámového sboru, Svatovojtěšské veselici a prvnímu svatému přijímání.

■ Oslava sv. Anny proběhne při mši svaté v Kvítkovicích v pátek 26. 7. v 18:30. V neděli 28. 7. bude mše svatá v 9:00 spojena s oslavou 120. výročí posvěcení kaple sv. Anny a v 17:00 zde proběhne svátostné požehnání.

■ Ve středu 7. 8. proběhne adorační den.

■ Na žádost věřících z Kvítkovic, aby mohli mít v týdnu večerní mši svatou, bylo navrženo, že večerní mše bude v pondělí v Kvítkovicích a ranní mše ve čtvrtek v 7:30 bude v kostele sv. Michaela.

■ Biřmování v naší farnosti proběhne v neděli 6. 10. 2019 při mši svaté od 10:30. Předcházející 4 pátky proběhne obnova biřmování pro všechny farníky. Detailní program a organizace této obnovy bude dále upřesněna. ■

Živý časopis, nebo úřední věstník?

V 21. čísle Katolického týdeníku jsme si mohli přečíst reportáž, která popisuje, jak jeho redakci navštívil apoštolský nuncius Charles D. Balvo. Vyslanec Vatikánu mimo jiné ocenil, že „Katolický týdeník není nějaký věstník, jak to u církevního tisku někdy bývá.“ Pochopil jsem, že nunciioví se věstníky moc nezamlouvají a trochu jsem se zalekl: jak by před ním obstál Farní občasník. Je, či není to věstník?

Ve slovníku cizích slov jsem našel, že slovem věstník se označují „pravidelně vydávané zprávy, oznámení, nařízení, atd. nějakého úřadu, instituce, společnosti, spolku.“ Uff, oddechl jsem si, Farní občasník tedy za 30 let své existence nikdy věstníkem nebyl a není, protože přináší docela širokou paletu příspěvků ze života naší farnosti, pestrou jak co do formy, tak co do obsahu. Zatím. Ale není to vůbec snadné. Zatímco farní věstník dokáže naplnit farář od stolu v kanceláři, za živými články se musí vyrazit do terénu. Musí na ně být redaktor a čas, nebo se musí snažit sami farníci.

Je povznášející řídit přípravu tiskoviny, když se autoři sami dotazují, o čem by mohli napsat (stává se, ale ne moc často), když vám mail denně doručí několik příspěvků (občas se to stane), když si zprávy můžete vybírat (opět se nestává moc často). Je krásné slyšet slova „myslel jsem si, že by to lidi mohlo zajímat“ nebo „cítíl jsem, že bych o tom měl podat zprávu“. Deprimující je naopak slyšet „ale já už jsem psala“ (jo, ale před 3 lety), „co vše bych ještě měla dělat?“ (což tak ale předat požadavek ve své skupině někomu jinému), nebo opakovaně slyšet od stejného člověka odmítnutí. Víím, že bible přikazuje 77 pokusů, ale já to obvykle dokážu dvakrát, třikrát a pak už nemám odvalu.

Myšlenku v reportáži Katolického týdeníku chápu jako přání církevního představitele, aby církevní tiskoviny nebyly pouhými úředními věstníky. I další číslo KT bylo věnováno tématu křesťanských médií a upozorňovalo, že více než vydávat pouhá

oznámení je třeba uvádět informace do kontextu: uvádět je do souvislosti, přinášet důkazy, zveřejňovat různé (i kritické) názory

Zamyšlení k 30 rokům Farního občasníku

ry a zamyšlení a podporovat tak diskusi. Proč? Protože pouhé informace jsou snadno zneužitelné – jak často vidíme na internetu nebo ve falešných zprávách. Ne že proběhne nebo proběhla nějaká akce, ale za jakých okolností proběhla, co se na ní událo, co si o ní myslí účastníci – to se po nás chce.

Těší mě, že tohle se nám zatím daří, i když se v poslední době ocitáme na hraně. Čísla posledních dvou let často vznikala díky zvýšenému úsilí několika jedinců, kteří to dělají ve svém volnu, po práci a je otázka, jak dlouho to vydrží. Potřebovali bychom pomoc, více příspěvků ze života farnosti, z průběhu akcí, osobní názory. Je škoda, že některé skupiny ve farnosti odmítají podat zprávy o své činnosti se slovy „my reklamu nepotřebujeme, víc lidí k nám stejně nedorazí“. Jiní nechťejí přispět se slovy „nechceme se zviditelňovat“. Oč statečnější byli sponzoři schodů na Hostýn, jejichž jména vysekaná v kamenných blocích vidí všichni.

Kdyby každé farní společenství jednou za rok přispělo do Farního občasníku půlstránkou o své činnosti, mohl by náš farní zpravodaj vycházet každý měsíc! Chtít toto je opravdu moc? Vždyť nejde o nějaké zviditelňování, vychloubání se, o reklamu. Jde o pouhé autentické svědectví: jsem křesťan, žiju tady a o tom, co dělám, podávám svědectví.

Prosím, zkuste to, zkuste občas napsat takové svědectví, třeba popis setkání vaší skupiny, nebo názor či nějakou úvahu. Bylo by příjemné, kdyby apoštolský nuncius, až k nám někdy dorazí, ocenil, že nevydáváme „nějaký věstník, jak to u církevního tisku někdy bývá.“ ■

Pavel Ludvík

Zprávy ze života farnosti

Boží hrob při Noci kostelů a v Jeruzalému

Večer při Noci kostelů je pro mne poznamenán smutnou vzpomínkou, protože mi v tento den před 2 lety zemřela maminka. Shodou okolností jsem letos byla na pohřbu její nejlepší kamarádky - také obětavé a milé paní, obě se dožily věku 92 let. Na mši svatou, která zahajovala Noc kostelů, jsem proto přišla se zpožděním, ale o to více jsem si prožila následný program - kytarový koncert duchovních písní v podání našich mladých. Celý večer byl poklidný a také pořadatelé byli vlídní a ochotní vysvětlovat jednotlivá „zastavení“ a znázornění událostí liturgického roku pomocí ručně šitých postavíček. Asi v souvislosti s událostmi právě prožitého dne, jsem se pozastavila u „Božího hrobu“ a výjevu Zmrtvýchvstání, kdy se zjevil Pán Ježíš u prázdného hrobu Marii Magdalské a vytanula mi na mysli vzpomínka na to, jak jsem stála před Božím hrobem v Jeruzalému já.

Bylo to při národní pouti do Svaté země v listopadu 2013. K chrámu Božího hrobu jsme s ostatními poutníky i kamarádkou Fanynkou doputovali po Via Doloros, ulici již procházel i Pán Ježíš před svým ukřižováním. Nyní se příliš neliší od ostatních ulic v Muslimské čtvrti, plná turistů, je také lemována nejrůznějšími krámkami a stánky s mnohdy nevkusnými předměty. Boční uličky jsou však velmi tiché s krásnými

středověkými islámskými budovami.

Bazilika Božího hrobu, která stojí na nejposvátnějším místě všech křesťanů – na vrchu Golgotě, byla postavena v letech 326 až 335 císařem Konstantinem Velikým. Chrám byl mnohokrát zničen a zase obnoven, takže dnes je labyrintem kaplí, chodeb a lodí. Při vstupu do chrámu jsme se poklonili u Kamene, na němž byl Pán Ježíš pomazán před uložením do hrobu. Po úzkých točitých schodech jsme vystoupali před oltář, který stojí na místě, kde stál Ježíšův kříž, a ke skále, skrz kterou protékala Ježíšova krev kanoucí z kříže. Pod Kalvárií uprostřed chrámu se nalézá kaple Božího hrobu, u níž neustále stojí fronty věřících. Asi po hodině čekání jsme vstoupili do malé kaple, v níž je posvátný kámen, a tím je výběžek skály, na které spočívalo Pánovo tělo, když bylo uloženo v hrobě. Samotný kámen ale není vidět, je pod mramorovou deskou ve svatyni, uprostřed rotundy Anastasis (místo Božího hrobu zachované z prvotního chrámu). Jde o malý, pouze svíčkami osvětlovaný prostor, do kterého vede dveřní otvor tak nízký, že se každý musí hluboce sklonit a pokleknout, pokud se chce kamene dotknout, jde o velmi silný zážitek. Toto je poslední, XIV. zastavení Křížové cesty.

Počet lidí, kterým je dovoleno do kaple vstoupit, určuje přítomný zástupce jedné ze šesti církví (římskokatolická, řecká pravoslavná, arménská, koptská, syrská pravoslavná a etiopská), které společně chrám, rozdělený na sektory s přesností na centimetr, spravují. Přítomní kněží také po velmi krátkých intervalech vstupují do kaple a průběžně ji znovu a znovu vysvěcují. Před kaplí je prostor se sedátkem, kde jsme měli možnost v tichosti rozjímat. Taková zajímavost závěrem - klíče od chrámových dveří má již od 12. století v držení muslimská rodina, jejíž členové vždy ráno a večer chrám odemykají a zamykají. ■

Mila Štachová

Přípravy na letní dětský tábor vrcholí

Často se nám někteří diví, že s táborovými přípravami začínáme již v listopadu. Nezdá se to, ale přípravy jsou celkem náročné a taky je třeba co nejdříve určit termín tábora. Možná se vám to bude zdát jako lehký úkol, ale opak je pravdou. Víme, že přes léto má každý více plánů, a proto se snažíme, aby byl termín do Vánoc jasný.

A potom to přijde. Jaké bude letos téma? To je každoroční otázka. Další přípravy probíhají spíše zlehka, ale na následujícím setkání po Vánocích už rozhodneme táborovou hru, a vedoucí, kteří ji mají na starost, ji začnou rozpracovávat. Rozdělíme si další táborové role a kdo bude mít co na starost – služby, hlídky, nástěnku, sklad, rozcvičky, bodování stanů, táboráky, technické zázemí a spoustu dalšího.

Taky už máme osobu, která začne přemýšlet nad „váznem“. Každé ráno po modlitbě se totiž rozdělíme na skupinky a řešíme ještě nějaké závké téma na zamyšlení. Na přelomu března/dubna už bychom měli mít ve skupinkách rozpracované jednotlivé dny – alespoň přibližně daný denní program a cíl dne. Taky je v tuto dobu čas rozdat přihlášky.

V květnu začínáme vyrábět různé rekvizity a věci, co budou na táboře potřeba pro doplnění atmosféry. Máme už seznam dětí a vytváříme táborové skupinky, což není vůbec jednoduché. Musíme přeci zařadit to,

aby nikdo nebyl v nevýhodě či naopak.

V červnu máme většinou poslední setkání, kdy si vše pořádně projdeme a dořešíme všechny nedokonalosti tak, aby na tábor bylo vše připravené. V tuto chvíli bychom již měli znát přesnější program všech táborových dnů. Většinou se stejně nepodaří mít hotové vše včas a věci se dodělávají ještě týden před táborem. Určitě si ale nestěžujeme, že je toho hodně. Baví nás to. Utváříme skvělé společenství a úsměvy na táboře jsou nám odměnou za všechnu dřinu.

Letošního ročníku „bánovského tábora“ se účastní celkem 47 dětí se 14 vedoucími a 4 instruktory. A co naši velkou bandu čeká? Přesný program samozřejmě zveřejnit nemůžeme, ale můžeme zaručit, že se děti s námi rozhodně nudit nebudou!

Co se týče materiální stránky, čeká nás letos oprava střechy kuchyně a postupně upravujeme stany. Ale nebojte, na funkci to nebude mít vliv, ba naopak, bude to ještě lepší. Budeme se tedy za celý tým vedoucích těšit 7. 7. 2019 v odpoledních hodinách u kostela! Závěrem bychom chtěli strašně moc poděkovat všem, kdo nám jakkoli pomáhají – ať už se stavbou, sháněním různých věcí, vařením, řízením, ... Je toho opravdu mnoho a sami bychom to určitě nedokázali! Děkujeme za ochotu! ■

Katka Kunorzová, Petr Skalník

Ze života turistických oddílů mládeže

- O státním svátku 8. 5. se skoro všichni oddíloví vedoucí a instruktoři sešli na hřišti u kostela, aby spolu strávili chvíli času při něčem jiném než tvoření akcí. Bylo to příjemné odpoledne plné her, povídání, jídla a fajn lidí.
- 11. 5. se skupinka těch, co postoupili z krajského poháru, vydala na Český pohár turistických závodů do Pacova. Přivezli jsme dokonce 2 medaile – zlato Paťovi Matulovi a stříbro pro Marťase Janečka.
- O víkendu 17. – 19. 5. se někteří vedoucí zúčastnili školení Hlavní vedoucí tábora. Všichni si odsud odvezli nové poznatky do

své činnosti.

- 18. 5. jsme poměřili síly se soupeři na turistických závodech v Bílovci. Bohužel tentokrát se nám žádné medaile přivézt nepodařilo, ale zase jsme si užili krásného počasí a domů jsme odjížděli plní zážitků a v dobré náladě.
- 19. 5. jely všechny holky na výlet do Olomouce. Navštívily Svatý Kopeček, kde šly na nedělní mši, a také do místní zoo. V zoo měly holky za úkol vyplnit kvíz o zdejších zvířatech a nejuspěšnější skupinka vyhrála sladkou odměnu. ■

Chrámový sbor koncertoval v Nové Hradečné

V sobotu ráno 11. května se díky několika řidičům a řidičkám vydal náš chrámový sbor do Nové Hradečné, kde působí náš rodák P. Karel Janečka.

Stalo se tak na jeho pozvání. Po příjezdu nás už očekával a spolu s ním jsme se vydali nejprve do poutního místa Ruda, kde se nachází kostel Panny Marie Sněžné, který nechal postavit uničovský rychtář Jiří Greschenberger v letech 1755 – 1756 jako poděkování za záchranu života. V roce 1760 doplnil areál 14 sochařsky pojednanými zastaveními křížové cesty. Vysokou uměleckou kvalitou se tento soubor řadí mezi nejzajímavější příklady toho, jak se v období baroka měšťané na Moravě stávali mecenáši umění. Tato naše návštěva křížové cesty byla opravdu hodnotným duchovním zážitkem. Nachází se v krásné krajině s výhledy na Jeseníky a na opačné straně se rozprostírá rovinatá úrodná Haná. Jednotlivá zastavení jsou umístěna podél cesty od kostela na 589 m vysoký Křížový vrch. Z nejvyššího místa jsme si mohli udělat představu, jak rozsáhlou oblast otec Karel spravuje.

Poté jsme se vydali do nedalekých Troubelic, kde nás čekal bohatý oběd.

Odpoledne v 15 hodin se ve farním kostele sv. Vavřince v Nové Hradečné uskutečnil náš koncert duchovních skladeb. Po koncertě jsme ještě chvíli poseděli a pobesedovali při kávě na faře, otci Karlovi poděkovali za milé pozvání a pohostění a vydali se zpět domů.

Velké poděkování patří také naší dirigentce paní Zdeňce Kvasnicové, která měla na tomto zájezdu velký podíl, všem členům chrámového sboru, Lence Kuběnové za varhanní doprovod a Tomáši Kuběnovi, který se při koncertu ujal průvodního slova.

Poznali jsme také, jak i v dnešní době to mají ve vysídlených oblastech po 2. světové válce někteří kněží těžké. Mysleme na ně ve svých modlitbách. Otec Karel Janečka sídlí v Nové Hradečné v okrese Olomouc. Spravuje další dvě farnosti: Libinu a Oskavu v okrese Šumperk. Na starosti má 6 kostelů a 11 kaplí, z nichž našťástí jsou jen 4 farní. Ostatní kaple patří obcím. Dohromady je to vlastně 5 farností, z nichž 2 byly úředně zrušeny, jelikož tam už není společenství věřících a také fary už byly prodány. ■

Stanislav Knapek

Svěřme se do rukou Boha s důvěrou, ne s vypočítavostí

Ráda Vám potvrdím, že Farní občasník má větší dosah než regionální. Pravidelně si jeho výtisk odvážím s sebou do severozápadních Čech po návštěvách u rodičů v Otrokovicích. A ráda se s Vámi podělím o to, jak velká je Boží láska...

Praví se, že jablko nepadá daleko od stromu. Já se ale po studiích odkutálela velmi daleko, a to tak, že jsem se dokonce závažně prohřešila proti Desateru. Léta plynula, člověk si hodně uvědomil a zkusil. Bůh mě však nikdy neopustil. Život mi nakládal na bedra, ale Pán pomáhal nést.

Ale to, co se mi stalo nedávno, mi ještě nyní vhání slzy vděčnosti do očí a stojím v němém úžasu. Tatínek zemřel před půldruhým rokem. S maminkou žili svorně celých 60 let. Maminka ztrátu partnera sná-

šela statečně a my, děti, jsme vítaly, že se netrápí. Letošní jaro ale začalo smutně, maminka upadla, přestala mít jistou chůzi a v některých situacích se ztrácí.

Denně jsem se modlila, velmi úpěnlivě. Trápila jsem se, co bude dál. A pak najednou – vyšlo slunce. Pán mi ukázal cestu – přerušit mé dosavadní působení, děti mám dospělé. Najdu si práci v Otrokovicích a přestěhuji se k mamince.

Tento odvážný krok jsem postupně sdělovala okolí a řešila detaily. Vše se dalo po pohybu jako kostičky domina. Ještě nepadla ta poslední, ale cíl už vidím. Svěříme-li se do rukou Boha s důvěrou, nikoli s vypočítavostí, budeme obdarováni. ■

Eva Šídová

Charita sv. Anežky nás informuje

Konec května ve znamení oslav

Koncem května jsme zaznamenali hned dvě významná výročí. Tím prvním bylo 20 let od otevření Charitního domova. Se zvaní hosté z řad bývalých zaměstnanců i vedoucích pracovníků tak mohli zavzpomínat na léta minulá. O slavnostní atmosféru se nám starala kapela Karel Gott revival Morava.

Součástí oslav bylo i slavnostní otevření znovuobnovené zahrady našeho domova. Představena byla také nová patronka našeho domova, sympatická herečka zlínského divadla paní Eva Daňková, se kterou byla navázána nová spolupráce.

Druhý den jsme v rámci oslav 20 let od založení Nového domova přichystali dět-

ský den. Během odpoledne se v prostorách našeho azylového domova vystřídalo bezmála sto dětí, které si mohly zaskákat na skákacím hradu a projít několik stánovišť s rozličnými úkoly. K vidění bylo i několik tanečních vystoupení dětí z DDM Sluníčko.

Velké poděkování patří i dobrovolníkům z řad Maltézske pomoci, dobrovolným hasičům z SDH Kvítkovice za ukázkou z jejich činnosti. Děkujeme i dětem ze ZŠ Trávníky za zapojení do výtvarné soutěže. Jejich kresby mohli návštěvníci zhlédnout na chodbách domova. Dále děkujeme firmě DOOT Hulín za přichystání pohoštění. ■

Jan Žalčík, pastorační asistent

Ve Sběrce potravin lidé darovali stovky kilogramů

Velký úspěch přinesla Sběrka potravin, která se konala v sobotu 18. května v celé České republice. Velké poděkování dárcům posílá také Charita Otrokovice, které zákazníci supermarketu LIDL darovali v tento den přes čtyři sta kilogramů potřebných surovin. Zákazníci darovali celkem 317,587 kilogramů trvanlivých potra-

vin a 128,91 kilogramů drogistického zboží. Nejčastěji se jednalo o těstoviny, konzervy, dětské piškoty a přesnídávky, krupici, zubní pasty, čisticí prostředky a hygienické potřeby pro děti i dospělé. Všem dárcům děkujeme! ■

Tomáš Bernatík, zástupce ředitele Charity

Stovka poutníků se vydala na Svatý Hostýn

Druhé květnové úterý se bezmála stovka našich seniorů spolu s námi vydala na tradiční poutní zájezd na Svatý Hostýn. Tentokrát nás přivítalo nezvyklé zimní počasí a dokonce i sněhové vločky. Ani to nás neodradilo od pěkného dne. Prožili jsme mši svatou a namísto obvyklé venkovní křížové cesty jsme se přesunuli do

kaple sv. Josefa, kde jsme mohli prožít májovou pobožnost pod vedením otce Josefa. Ještě cestou domů se autobusem nesl zpěv mariánských písní, kterými jsme společně děkovali za tento společně strávený den. ■

Jan Žalčík, pastorační asistent

Naši seniori se veselili při cimbálové muzice

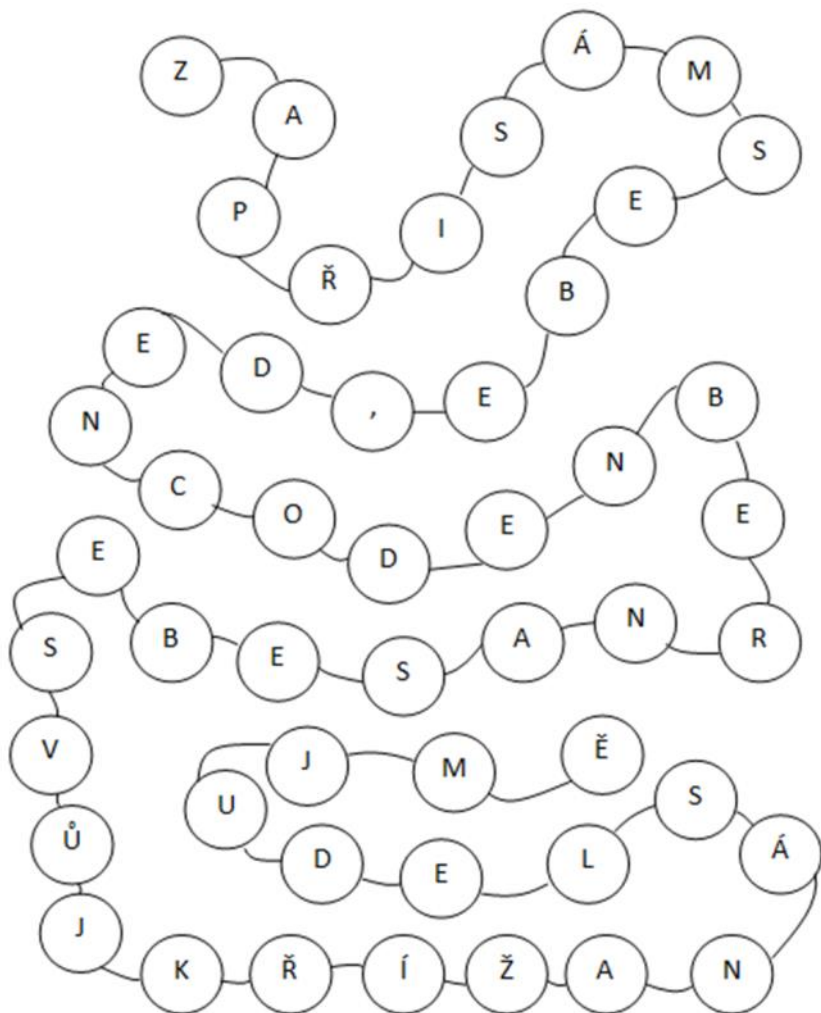
Máme za sebou další ročník společného posezení u cimbálové muziky Strunka, která je složena ze žáků ZUŠ Zlín. Akce se letos kvůli nepříznivému počasí konala v jídelně Charitního domova, avšak ani to nám náladu nezkazilo a všichni jsme si tuto akci náramně užili.

Naši klienti si vesele zanotovali a na jejich tvářích se objevily kouzelné úsměvy. Nechybělo samozřejmě ani malé občerstvení s kafičkem. Všichni odcházeli s dobrou náladou a už teď se těšíme na další společné setkání. ■

Pavla Chladníčková, sociální pracovnice

Spojovačka pro děti – slova Pána Ježíše

V dnešním evangeliu používá Pán Ježíš důležitou větu, kterou bychom měli mít neustále na paměti, abychom se neustále stávali lepšími a dospěli k věčnému pokoji a spasení. Touto větou chce všem říci: „Nemysli jen na sebe, mysl i na druhé.“ Jeho slova se dají použít třeba tehdy, umývá-li maminka nádoby a ty si hraješ. Pospojuj jednotlivá písmenka, tak jak jdou na provázku za sebou a dozvíš se, jaká slova Pán Ježíš použil.

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>

Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Martina Fabriková. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Zdeněk Kvasnica, Vojta Rafaja

Uzávěrka dalšího čísla: 18. 8. 2019. Vydání dalšího čísla: 1. 9. 2019.